

Што рабіць, калі няма раскаяння падчас споведзі?

Аўтар: Кс. Уладзіслаў Сурвіла
13.12.2015 01:00

“Што рабіць, калі падчас споведзі я прызнаюся ў пэўных грахах, разумею, што дрэнна зрабіла, але не могу адчуць раскаяння?” Жаль за грахі ёсць тады, калі зробім добры рахунак сумлення, зразумеем цяжкасць граху. Калі мы ўсведамляем сваю адказнасць, нараджаецца пачуццё віны і адначасова жаль. Калі адсутнічае жаль за грахі, споведзь будзе няважнай. Жаль зъяўляецца важнай умовай сакраманту споведзі. Калі яго няма, можна выкананць усе неабходныя ўмовы, але споведзь будзе няважнай. Калі святару вядома, што той, хто спавядаецца, не шкадуе аб сваіх учынках, ён можа адтэрмінаваць адпушчэнне грахоў: “Каму затрымаецце грахі, будуць затрыманыя”.

Існуюць два тыпы пакаяння, у залежнасці ад матываў. Абодва яны дастатковыя для важнасці споведзі. † Жалем дасканалым называецца той жаль, матывам якога зъяўляецца любоў да Бога: люблю Бога і шкадую аб tym, што зрабіў; ведаю, што дрэнна зрабіў і гэтым грахом абрэзіў Бога. Жаль недасканалы (менш дасканалы). Матывам гэтага жалю не зъяўляецца любоў да Бога, толькі страх, які вынікае з таго, што разумею наступствы граху, адчуваю страх перад пакараннем, перад пеклам. Гэты страх настолькі моцны, што зъяўляецца пачуццё жалю. Гэты жаль мінімалістычны, але дастатковы для важнасці споведзі. Да дасканалага жалю чалавек даходзіць праз жаль менш дасканалы – гэта натуральны працэс, ад нізкіх матываў да высокіх. Чалавек хоча ратавацца, бо хоча быць збаўлены, таму ён будзе рабіць усё, каб пазбегнуць пекла і ўдзельнічаць у вечным прабыванні ў супольнасці з Богам. Разуменне вечнай кары можа абудзіць жаль.